

ὁ δοξάζει ὡς περ εἰς τὴν χεῖρα τῶν ἀρχῶν, ἅ ποιεῖ ἐρχόμενον ἀκολουθεῖν τῶν λόγων. διὰ τούτου,

Μιλῶν ἀεὶ δε δεῖ.

Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα.

Ἦ γὰρ μοι λόγον ἄλλον, ὅπως Ἀσίας

Ἰπὸ γῆρας

Ἦλθεν ἐς Εὐρώπῃ πολέμος μέγας.

ἢ οἱ τραγικοί διλάττει πρὸς τὸ εὐχέλεια, καὶ μὴ ἀδύνατος, ὡς περ Εὐρωπαϊδης ἀλλ' ἐν τῷ θεολόγῳ γέ που διηλοῖ, ὡς περ καὶ Σοφοκλῆς.

Ἐμοὶ πατὴρ ἦν Πόλυβος. καὶ ἡ

καί μωδία ὡπαύτως. τὸ μὲν ἔν ἀναγκαστάτου ἐργῶν τῷ προοιμίῳ καὶ ἴδιον τῷ το, δηλαδὴ σὺ τί δεῖ τὸ τέλος οὐ ἔνεκεν ὁ λόγος. διὸ περ

αὐτὸν ἢ καὶ μικρὸν τὸ προεργμα, οὐ χεῖρον πορομῖα. ταῖ δὲ ἄλλα εἶδη οἷς χεῖρονται, ἰαπεδύματα καὶ κοινά. λέγεται ἢ ταῦτα, ἔκ

τε τῶ λέγοντος, καὶ τῶ ἀκράτου, καὶ τῶ παρὰ γματος, καὶ τῶ ἐναντίου. πρὸς αὐτὸ μὲν καὶ τῶ ἀπιδόκου. ὅσα πρὸς διαβολῶν λῦσιν καὶ ποῖσιν. ἔστι δὲ οὐχ ὁμοίως. Ὁπολορὸν μὲν

μὲν γὰρ, πρὸς τὸν τὰ πρὸς διαβολῶν. καὶ πρὸς τῶν τῶ ἐν τῷ ὅππλόγῳ. διὸ δὲ οὐχ ἀ-

δύνατον τὸν μὲν γὰρ Ὁπολορὸν εὐνοῖν, ὅταν μέλ-

λη εἰπάξιν αὐτὸν, ἀναγκῶν ἀνελεῖν τὰ καλύοντα. ὡςτε λυτὸν πρὸς τὸν τῶ διαβολῶν

λίω τῶ δὲ διαβάλλοντι, ἐν τῷ ὅππλόγῳ διαβλητέον, ἵνα μνημονόσωσι μάλιν. ταῖ δὲ πρὸς τὸν ἀκράτῳ ἔκ τε τῶ εὐνοῖν ποιή-

σιν καὶ ἐκ τῶ ὀρίσιν, καὶ ἐνίοτε δὲ ἐκ τῶ ποροσεκτικῶν, ἢ τοῦναντίον. οὐ γὰρ εἰς συμ-

φίρει ποιεῖν ποροσεκτικῶν. διὸ πολλοὶ εἰς γέ-

λασσε πειρῶν. πρὸς ἀγειν. εἰς δὲ δὴ μὲν δεῖται ἅπαντα ἀνάξει, ἵαυ τις βούλη. καὶ τὸ ὅππ-

κὴ φαίνεται πρὸς ἔργου σὺ μάλιν τούτοις. ποροσεκτικοὶ ἢ τοῖς μεγάλοις, τοῖς ἰδίους, τοῖς δευμασῶν, τοῖς ἰδίσι. διὸ δεῖ ἐμποιεῖν,

ὡς πρὸς τοῦτων ὁ λόγος. ἵαυ δὲ μὴ ποροσε-

κτικῶν, ὅππ μικρὸν, ὅππ οὐδὲν πρὸς ἐκείνοις, ὅππ λυτῶν. δεῖ δὲ μὴ λανθάνειν, ὅππ πάν-

τα ἔξω τῶ λόγου τὰ τοιαῦτα. πρὸς φαῦλον γὰρ ἀκράτῳ καὶ τὰ ἔξω τῶ προεργματος ἀ-

A qui igitur dat, ut in manus principium, facit, ut harena sequatur orationem. Ob id, Iram Diua cane. Dic mihi Musa virum, Præcipe mihi sermonem alium, ut ex Asia venit in Europam bellum magnum. Et Tragici indicant in dramate: quamuis nō statim, ut Euripides, sed in prologo tamen indicat, ut etiam Sophocles: Mihi pater fuit Polybus. Et Comædaria similiter. Ac maximè quidem necessariū munus pro-

oemij, & proprium est hoc, indicare finem cuius gratia fit oratio. Quamobrem si manifesta sit, & parua res, non est utendum prooemio. Alia verò formæ, quibus vtuntur, medicamentosa sunt & communia. Ducuntur verò hæc tum ex dicente, tum ex auditore, tum ex re, tum ex aduersario. Ab ipso quidem & aduersario, quæcunque valent ad criminationem soluendam, & obiciendam. Sunt autem hæc non similit-

ter. Nam defendenti quidem prima sunt ea, quæ pertinent ad criminationem. Accusanti verò in peroratione. Quamobrem autem non est incertum. Defendentem enim, cum illaturus est se ipsum, necessarium est remouere, quæ obstat. Quare soluenda est primū criminatione. Care-

luminanti verò in peroratione calumniandum, ut meminerint magis. Quæ verò referuntur ad auditorem, ex eo, ut beneuolus fiat, & iratus: interdum verò etiam attentus, aut contrā. Non enim semper prodest facere attentum. Quamobrem multi ad risum conantur adducere. Ad docilitatem omnia perducet, si quis velit, etiā cum probus appareat. Attendant enim magis hos. Attenti verò redduntur magnis, propriis, admirabilibus, iucundis. Quamobrem oportet iniicere, de his orationem haberi. Sin autem non attentos velimus reddere, dicemus paruum esse, nihil ad illos pertinere, molestum esse. O-

portet verò non latere omnia esse extra orationem talia. Nam ad improbum referuntur auditorē, & quæ sunt extra rem, audientem, quoniam si non talis sit, nulla de causa opus sit prooemio, nisi vi rem dicat summam, ut habeat tanquam corpus, caput. Præterea attentum facere omnium partium est commune, si opus sit: v-

bicunque enim languescunt magis, quā incipientes. Quare ridiculū est in principio collocare, cum maximè omnes attentētes audiāt. Quare, ubi sit occasio, dicendū est:

22 )